

Nr 270.

Av herrar **Näsgård** och **Jousson**, om skyddsbestämmelser för omogna skogsbär.

Frågan om åtgärder i syfte att förhindra, att omogna skogsbär, i första rummet lingon, skördas för tidigt, har vid upprepade tillfällen varit föremål för riksdagens prövning. Såsom erfarenheten visar leder konkurrensen om bären till att de i stor utsträckning plockas och saluföras långt innan de blivit mogna. Bärens värde förminskas därigenom i hög grad, varjämte ortsbefolkningen ofta utestänges från möjligheterna att tillgodogöra sig bären. Det torde nämligen vanligen vara främmande bärplockare, som i iveren att komma först visa sig mindre nogräknade och passa på att skörda lingonen på ett uppenbart för tidigt stadium.

Vid riksdagsbehandlingen av denna fråga har någon meningsskiljaktighet icke rått vad angår det önskvärda i att förhindra ett för tidigt skördande av bären, men det har framhållits, att införandet av ett förbud erbjuder stora svårigheter beträffande den praktiska utformningen och tillämpningen. Därvid har särskilt påpekats, att bären mogna på olika tider och att övervakningen av ett förbud är svår att genomföra.

Att tiden för bärens mognad varierar i hög grad såväl från år till år som i skilda landsdelar och orter är ju välbekant. För att tiden för bärskörden skall kunna på ett ändamålsenligt sätt anpassas efter förhållandena har därför i de framförda förslagen förutsatts, att länsstyrelserna skulle erhålla befogenhet att fastställa den tidpunkt, vid vilken plockningen skulle få börja. Härvid kan anmärkas, att även inom ett län, särskilt i Norrland, mognadstiden kan variera ganska starkt, men enligt vår mening bör det icke möta hinder att även fastställa olika tidpunkter för olika delar av ett län. Det kunde måhända dessutom vara lämpligt att lämna kommunerna valfrihet i fråga om införandet av förbud mot bärens tillgodogörande före ett visst datum, så att ett dylikt förbud gjordes beroende av framställning från kommunalfullmäktige eller kommunalnämnd. Mot en sådan utformning av bestämmelserna synes någon rimlig invändning icke kunna anföras.

Vad beträffar övervakningen är det givetvis riktigt, att denna är svår att genomföra, men svårigheterna torde i betydande utsträckning minskas därigenom att de, som äro bosatta i närheten av bärmarkerna, måste ha ett stort intresse av att ett utfärdat förbud upprätthålles. Man kan emellertid även tänka sig, att bestämmelserna få en sådan utformning, att icke plockningen men väl saluförandet av bären före den fastställda tidpunkten för-

bjudes. En olägenhet är visserligen, att det skulle föreligga möjlighet att plocka omogna bär och låta dem efter mogna, tills tiden vore inne att saluföra dem, men då kvaliteten hos bär, som skördats i förtid, blir dålig, kunna uppköparna säkerligen genom kvalitetsbedömning av bären lätt förhindra detta.

Av här antydda utvägar att förhindra ett oekonomiskt förtidsskördande av bären, nämligen förbud antingen mot plockning eller försäljning före viss tid efter framställning från vederbörande kommun, bör enligt vår mening vilken som helst vara framkomlig, och den utredning, som kan vara erforderlig för bestämmelsernas utformning, torde icke behöva bli vare sig vidlyftig eller tidsödande. Ett förslag synes därför böra kunna föreläggas redan innevarande års riksdag.

I anslutning till det anförda hemställes,

att riksdagen måtte i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla om skyndsamt utredning och förslag, om möjligt redan till innevarande års riksdag, till skyddsbestämmelser för omogna skogsbär.

Stockholm den 23 januari 1945.

Bernhard Näsquård.

Jon. N. Jonsson.
Fjälse.